

[C. J. F. Sven.]

ganske umuligt at gøre det, for hvis den omtaler den højtærede Socialminister, er det galt, og hvis den ikke omtaler ham, er det ogsaa galt; med andre Ord, det er som efter det gamle Ord, at tager man Hatten op, faar man Klø, og tager man den ikke op, faar man ogsaa Klø.

I øvrigt har den højtærede Socialminister efterhaanden uddannet sig en ganske specifik Façon for den Polemik, han anvender. Til Trods for at jeg i de Bemærkninger, jeg fremsatte, da vi sidst havde Møde, var ganske saglig, kunde den højtærede Socialminister ikke dy sig for at komme med forskellige venlige personlige Bemærkninger til mig. Den højtærede Ministers Form for Sarkasme er efterhaanden ved at stivne; man mindes en ældre, afdanket Primadonna, som stadig gentager de samme Tricks, hvilket virker i høj Grad forstemmende. Jeg drister mig ikke til at ville belære den højtærede Socialminister, men naar man ser, hvorledes efterhaanden Medlemmerne er blevet indstillet overfor disse Morsomheder, og sporer Afsvækkelsen i Virkningen af Morsomhederne, føler man sig en Smule flov paa den højtærede Socialministers Vegne. Det er jo ogsaa kedeligt efterhaanden at se Skaren af Beundrere blive indskrænket; selvfølgelig indrømmer jeg, at den højtærede Socialminister har den Trøst, at een Beundrer, een Nyder af hans mange Sarkasmer vil den højtærede Socialminister altid have, nemlig — sig selv.

Hvad Realiteten i den højtærede Socialministers Udtalelser angaar, skal jeg ikke komme ind paa den mere almindelige Udvikling, som den højtærede Socialminister gav af det sociale Spørgsmaal. Det var gammelkendte Toner; jeg vil ikke gaa saa vidt som det ærede Medlem Hr. Krag og sige, at det var Gymnasiastklassen, der holdt Diskussionsmøde i Klasseværelset, men det var i hvert Tilfælde Toner, Vendinger, Bemærkninger, som er saa gammel-gammelkendte, og jeg forstaar ærlig talt ikke, at den højtærede Socialminister uden en vis generet Fornemmelse ved en saadan Lejlighed kan fremsætte alle disse gamle, gamle Ting.

Jeg kunde forstaa, om den højtærede Socialminister vilde have benyttet Lejligheden til at give en Udvikling af de store sociale Reformplaner, som vi alle ved den højtærede Minister har; dertil vilde der have været en udmærket god Anledning, og det vilde have sin store Interesse at høre den højtærede Socialministers Tanker i saa

Henseende. Men alle disse, jeg havde nær været fristet til at sige, Bravader, som vi blev underholdt med i Dag, forekom mig virkelig ikke at være et Stof, som man i særlig høj Grad trænger til her i Salen, og jeg savner i den Philippica, der blev holdt mod de konservative Partier, for saa vidt angaar specielt det Parti, jeg tilhører, den Retfærdighedsfølelse, som den højtærede Socialminister ellers plejer i hvert Tilfælde at bestræbe sig for at udøve.

Naar man vil tale om Mangelen paa social Forstaaelse og man specielt ved denne Lejlighed drøfter Arbejdsløshedsloven, saa forundrer det mig, at den højtærede Minister, saa vidt jeg da opfattede det, ganske forbigik den baade historisk og faktisk betydningsfulde Indsats, som der af det daværende konservative Parti Højre, blev gjort saavel i 1903 som i 1905 ved gentagne, nemlig tre, Gange Indbringelse her i det høje Folketing af Forslag om Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Det blev ikke omtalt, men derimod var der de store Fagter: Der er ikke nogen Sympati hos Konservatismen for en retfærdig social Udvikling; nej, det er kun Kapitalisterne, der hører hjemme der; og andre Interesser har det konservative Parti ikke! Det er de Toner, man hører fra Socialdemokratiets Side, Toner, som vi altsaa ogsaa nu i Dag har hørt fra den højtærede Socialminister. Jeg synes, den højtærede Socialminister skulde være for god hertil.

Til det rent vælgermødeagtige hævdede den ærede Minister sig, da han vilde paa-skyde det saakaldte kapitalistiske Samfund Eneansvaret for Arbejdsløsheden — *Eneansvaret*. Findes Arbejdsløshed da kun i de kapitalistiske Samfund? Ja, hører jeg den højtærede Socialminister henaande. Jeg gad dog nok vide, om man for Tiden i Sovjetrusland er fri for Arbejdsløshed. Jeg nærer meget stærke Tvivl i saa Henseende.

Den højtærede Socialminister gav en Række Oplysninger om Størrelsen af Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsunderstøttelsen andre Steder end i Danmark. Jeg har ingen Grund til at betvivle Rigtigheden af de givne Oplysninger; men jeg maa rigtignok finde, at det ikke kan siges paa Forhaand at have altovervejende Betydning, at man i Czekoslovakiet fra Arbejdsgivernes Side maa yde et langt større Bidrag til Arbejdsløshedsunderstøttelsen end her; thi der kan jo spille saa mange forskellige Momenter ind, som fuld-